

Arrest

nr. 224 767 van 9 augustus 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 18 januari 2019 met refertenummer 81228.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaten D. MATRAY en A. DE WILDE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster werd op 4 september 2014 ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

Nadat zij op 20 oktober 2017 had gevraagd om een herinschrijving, nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging op 12 februari 2018 de beslissing tot weigering van verzoeksters aanvraag tot herinschrijving. Deze beslissing werd door

verzoekster aangevochten bij de Raad, en is gekend onder het nr. 226 161. Bij arrest nr. 224 765 van 9 augustus 2019 werd het beroep verworpen.

Op 28 december 2018 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Diezelfde dag legt de gemachtigde aan verzoekster ook een inreisverbod op. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

2.1. Het bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“Aan Mevrouw⁽¹⁾:

Naam: E.G.

Voornaam: B.

Geboortedatum: 29.08.1977

Geboorteplaats: Merksem

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2),

- tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna ‘de wet’) en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.*

Betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.*

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor zij op 07.10.1997 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een geldboete van 100 BEF (uitstel voor de helft). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, feit(en) waarvoor zij op 17.12.2003 door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (3 jaar uitstel). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vernieling of beschadiging met geweld of bedreiging, slagen, opzettelijke slagen en verwondingen en weerspannigheid, feit(en) waarvoor zij op 02.03.2010 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een werkstraf van 60 uren + 100 euro boete. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen, opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, opzettelijke slagen en verwondingen op een minderjarige, weerspannigheid, feit(en) waarvoor zij op 22.08.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar (3 jaar probatieuitstel). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspannigheid, feit(en) waarvoor zij op 29.11.2018 door de Correctionele Rechtbank van Leuven op verzet veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden zonder onmiddellijke aanhouding. Gezien de maatschappelijke impact, het herhaaldelijk karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht ingevuld op 23.10.2018. Zij verklaart geen duurzame relatie te hebben in België, wel een meerderjarige zoon en heel haar familie. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de minderjarige kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een

vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat gans haar familie op het grondgebied verblijft evenals haar meerderjarige zoon. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat zij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd. Zij vermeldt geen gezondheidsproblemen en blijkt een terugkeer naar haar land van oorsprong niet te wensen om redenen die behoren tot de privésfeer. Artikel 3 van het EVRM is in onderhavige beslissing dus niet van toepassing. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in haar verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wapenwetgeving, feit(en) waarvoor zij op 07.10.1997 door de Correctionele Rechtbank van Turnhout veroordeeld werd tot een geldboete van 100 BEF (uitstel voor de helft). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, feit(en) waarvoor zij op 17.12.2003 door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 6 maanden (3 jaar uitstel). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan vernieling of beschadiging met geweld of bedreiging, slagen, opzettelijke slagen en verwondingen en weerspanningheid, feit(en) waarvoor zij op 02.03.2010 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een werkstraf van 60 uren + 100 euro boete. Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan opzettelijke slagen en verwondingen, opzettelijke slagen en verwondingen met ziekte of arbeidsongeschiktheid tot gevolg, opzettelijke slagen en verwondingen op een minderjarige, weerspanningheid, feit(en) waarvoor zij op 22.08.2016 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar (3 jaar probatieuitstel). Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan weerspanningheid, feit(en) waarvoor zij op 29.11.2018 door de Correctionele Rechtbank van Leuven op verzet veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 maanden zonder onmiddellijke aanhouding. Gezien de maatschappelijke impact, het herhaaldelijk karakter en de ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 04.09.2014 ambtshalve geschrapt uit de bevolkingsregister. Haar C-kaart is bovendien vervallen sedert 17.08.2014. Op 20.10.17 heeft zij gevraagd om terug in haar vorige administratieve toestand te worden geplaatst. Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08/10/1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel meer dan 3 maanden is verstreken, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel. Na onderzoek van haar dossier werd op 12.02.2018 het besluit genomen geen gunstig gevolg te geven aan haar aanvraag. Betrokkene heeft namelijk géén bewijzen geleverd van haar aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 21/08/2014 tot het aanbieden ter inschrijving. Derhalve kan de aanwezigheid van betrokkene in België gedurende de desbetreffende periode niet worden vastgesteld. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het Rijk langer dan de toegestane termijn heeft verlaten. Overeenkomstig artikel 19 § 1 van de wet van 15/12/1980 wordt het recht op terugkeer verloren door een afwezigheid van meer dan 1 jaar uit het Rijk. Deze beslissing werd betekend op 15.10.2018. Het op 12.11.2018 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingediende beroep tot nietigverklaring is niet opschortend. Betrokkene verblijft sinds haar geboorte in België en ze beweert het land nooit te hebben verlaten behoudens voor korte vakanties. Het risico dat ze in de illegaliteit verdwijnt, zoals ze dat trouwens in het verleden reeds heeft gedaan, is dan ook reëel.”

2.2. Het tweede middel is onder meer afgeleid uit de schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster betoogt dienaangaande wat volgt:

“Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (E.V.R.M.) heeft eveneens directe werking voor verzoekster.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel (Hof Mensenrechten 21 april 2005 (Yusuuf t. Nederland), T. Vreemd., 2005, afl. 2, 158-159, noot G. MAES.).

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt (PARMENTIER, S., "De uitwijzing van criminele vreemdelingen en het recht op een gezinsleven", T.Vreemd. 1992, 318- 324, noot bij EHRM, Beldjoudi v. Frankrijk, 26 maart 1992.).

Dat deze belangenafweging niet heeft op een zorgvuldige manier plaatsgevonden.

Verzoeksters recht op een privé-en een familie-en gezinsleven wordt door verweerder op een ernstige wijze geschonden.

Dat nergens in het bevel om het grondgebied te verlaten een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoekster in België, met name haar geboorte en onafgebroken verblijf sedert 1977 in België, waar haar zoon, haar moeder, broers en zussen wonen en waar zij een duurzame relatie heeft en samenwoont met haar Belgische levenspartner.

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat voormelde feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Dat nergens in de verwijderingsbeslissing op een afdoende manier wordt gemotiveerd waarom in casu, in het kader van de belangenafweging t.a.v. art. 8 EVRM, geen rekening dient te worden gehouden met het privé-en gezinsleven van verzoekster in België en met het feit dat zij geen enkele band heeft met het land waarvan zij de nationaliteit heeft, nu zij in België geboren, opgegroeid, gewerkt en een naaste familie en gezin heeft.

Verweerder toont ook niet aan dat verzoekster daadwerkelijk een vestigingsalternatief heeft in een ander land dan haar land van oorsprong, in casu het land van haar nationaliteit.

Verzoekster heeft immers sedert haar geboorte in 1977 steeds in België gewoond, waar zij is geboren en waar ook haar naaste familieleden en haar levenspartner wonen.

Er wordt door verweerder ook niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster, mede gelet op haar strafrechtelijk verleden en het feit dat zij een alleenstaande moeder is, effectief toegang zou kunnen krijgen tot een ander land waar zij haar privé- en gezinsleven kan voortzetten.

Dat er in casu schending is van het art. 8 EVRM nu verweerder in het bevel om het grondgebied te verlaten niet op een afdoende manier aangeeft om welke dwingende redenen, nodig in een democratische samenleving, de inmenging in het privé—en gezinsleven van verzoekster vereist is, zeker nu niet vaststaat dat verzoekster daadwerkelijk een vestigingsalternatief heeft in een ander land dan haar land van oorsprong, in casu land van haar nationaliteit."

2.3. De verwerende partij repliceert daar in haar nota het volgende op:

"Aangaande het eerbiedigen van het private en familieleden in hoofde van verzoekende partij kan gesteld worden dat inzake het voorgesteld gezinsleven van verzoekende partij, in de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat er geen sprake is van een buitengewone omstandigheid en van een schending van artikel 8 EVRM. Het gezins –en privéleven dat door verzoekende partij wordt aangehaald bestaat echter enkel uit de relaties met haar meerderjarige zoon en familieleden en een sociale band met België vermits verzoekende partij opmerkt hier geboren te zijn en hier haar ganse leven doorgebracht te hebben. Het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens beoogt enkel de nauwe bloedverwantschap.

In deze zin betreft de bescherming van deze bepaling enkel de beperkte familie van minderjarige kinderen en hun ouders en deze bescherming wordt slechts zelden uitgebreid. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, kunnen de verhoudingen tussen volwassenen niet noodzakelijk genieten van de bescherming zoals vervat in dit artikel 8 zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid meer dan gebruikelijke affectieve banden aangetoond zouden zijn, wat in deze concrete situatie niet het geval is.

Overigens komt op heden in het ingediende verzoekschrift voor het eerste maal een vermelding naar een Belgische levenspartner naar boven. Dit werd niet voorgelegd aan verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing. Dit element ter ondersteuning van het vernietigingsberoep kan niet in overweging genomen worden. Het is immers vaste rechtspraak dat de legaliteit van een administratieve beslissing wordt beoordeeld in functie van de elementen waarvan de administratieve overheid kennis had op het ogenblik dat zij beslist.

Verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat verwerende partij het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren op een zodanige wijze heeft uitgeoefend dat artikel 8 EVRM zou zijn geschonden.

Artikel 8 EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven.

Uit artikel 8 EVRM kan niet worden afgeleid dat een Staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten.

Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van het recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren.

De Staat is dus gemachtigd om voorwaarden hiertoe vast te leggen.

De thans bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat aan verzoekende partij enig verblijfsrecht ontnomen wordt. Zij verblijft immers op heden illegaal in het land.

Teneinde de omvang van de verplichting die voor de Staat uit artikel 8, eerste lid EVRM voortvloeit te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verder zetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij in België al haar sociale en familiale belangen heeft.

In hoofddorde dient derhalve opgemerkt te worden dat verwerende partij echter in de bestreden beslissing rekening gehouden heeft met de elementen die haar ter kennis waren op het moment van het nemen van de beslissing.

De bestreden beslissing stelt in dit verband immers:

“Betrokkene heeft de vragenlijst met betrekking tot het hoorrecht op 23.10.2018 ingevuld. Zij verklaart geen duurzame relatie te hebben in België, wel een meerderjarige zoon en heel haar familie. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHTM 9 oktober 2003, Slivenko /Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittanië; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Strastsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. in casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat gans haar familie op het grondgebied verblijft evenals haar meerderjarige zoon. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat zij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.”

Verzoekende partij toont evenmin aan dat er onoverkomelijke hinderpalen aanwezig zijn om het voorgehouden gezinsleven te ontwikkelen en leiden in het land van herkomst of elders.

Zij stelt weliswaar dat er niet nagegaan zou zijn of er een vestigingsalternatief zou hebben in het land van haar nationaliteit. Er staat echter niets de familie van verzoekende partij in de weg om haar vanuit België in het land van herkomst materieel en moreel te ondersteunen en om haar aldaar het leven te vergemakkelijken. In dezelfde zin kunnen de familieleden met elkaar in contact blijven met de moderne communicatiemiddelen en kunnen zij elkaar blijven ontmoeten tijdens vakanties allerhande.

Er wordt geen schending aangetoond van artikel 8 EVRM.”

2.4.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM) dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds dat dit artikel, zoals verzoekster aanvoert, primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het gezinsleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900 en RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

2.4.2. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster betoogt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat haar naaste familieleden, haar zoon, haar moeder en haar vier broers en vier zussen allen in België wonen en al evenmin met het feit dat zij reeds ongeveer een jaar een hechte relatie heeft met een Belg, met wie zij samenwoont.

De Raad stelt vast dat verzoekster werd gehoord en dat zij geen gewag heeft gemaakt van enige relatie, laat staan van een relatie met de betrokken Belg. De verwerende partij kan geen rekening houden met elementen die verzoekster niet heeft aangebracht op het moment dat zij daartoe in de gelegenheid werd gebracht. Overigens wordt geen enkel stuk bijgebracht dat enig begin van bewijs zou uitmaken van de beweringen van verzoekster.

Verder moet worden vastgesteld dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met deze familieleden, maar heeft gesteld dat geen afhankelijkheid blijkt zoals vereist, en dat er om die reden geen sprake is van een familie- of gezinsleven dat beschermenswaardig is in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Net zoals verwerende partij doet in de bestreden beslissing, wijst de Raad erop dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Hetzelfde geldt voor de relatie tussen meerderjarige broers en zussen (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34; EHRM 3 juli 2001, nr. 47390/99, Javeed v. Nederland). Daar de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94), kunnen andere familiebanden, zoals verzoeksters banden met haar ouders, haar broers en zussen en neven en nichten, slechts uitzonderlijk gelijkgesteld worden met een familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gebruikelijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Verzoekster geeft geen blijk van dergelijke bijkomende elementen van afhankelijkheid, zodat zij niet aantoonbaar dat de verwerende partij, wat het gezins- en familieleven betreft, is overgegaan tot een onzorgvuldige beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM.

2.4.3. Een overweging aangaande het privéleven van verzoekster is evenwel niet terug te vinden in de bestreden beslissing. Nochtans oordeelde het EHRM al dat, in zoverre de familie- of gezinsbanden van de betrokkene niet kunnen gelijkgesteld worden met een beschermenswaardig familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, zij voor een vreemdeling, die lange tijd gevestigd was in het Rijk, mogelijks wél onderdeel uitmaken van het privéleven (zie EHRM 2 juni 2005, nr. 77785/01, *Znamenskaya v. Rusland*, § 27). Het begrip ‘privéleven’ doelt verder ook op het netwerk van persoonlijke, sociale en economische relaties dat de vreemdeling heeft opgebouwd (EHRM 9 oktober 2009 *Slivenko/Letland (GK)*, § 96). De verwerende partij kan dan ook niet worden bijgetreden waar zij in haar nota stelt dat artikel 8 van het EVRM enkel de nauwe bloedverwantschap beoogt.

De verwerende partij geeft in haar nota aan dat het begrip privéleven in concreto moet worden beoordeeld en niet voortvloeit uit de loutere omstandigheid dat verzoekster gedurende een bepaalde periode op het grondgebied verblijft. Verder stelt zij dat in de bestreden beslissing rekening werd gehouden met de elementen die haar ter kennis waren op het ogenblik dat deze beslissing werd genomen.

In casu wordt niet betwist dat verzoekster in België geboren en getogen is en evenmin dat zij een verblijfsrecht had tot in 2014.

Uit het administratief dossier blijkt verder dat de behandelend ambtenaar na een vorige aanvraag tot herinschrijving van verzoekster, op 26 februari 2016 oordeelde dat hoewel de aanvraag tot herinschrijving moest worden geweigerd, dit moest gebeuren zonder bevel, omdat verzoekster in België geboren is. Uit een ander stuk van 22 augustus 2016 blijkt zelfs dat wordt gesteld *“BGV met art 8 EVRM valt niet te motiveren gezien alle familie in België en in Merkssem geboren”*.

Toen zij op 23 oktober 2018 werd gehoord, omtrent de redenen waarom zij niet naar haar eigen land kan terugkeren, verklaarde zij:

“Ben in België geboren en ben na mijn kindertijd enkel niet langer als twee weken op vakantie geweest vermits het altijd in de vakantieperiode was en ik na 2013 het land niet wilde op vakantie gaan voor de kosten wat te beperken.” [sic]

Het spreekt voor zich dat het niet is omdat in het verleden in het kader van verzoeksters status werd geoordeeld dat haar geen bevel om het grondgebied kon worden afgeleverd om redenen die te maken hadden met artikel 8 van het EVRM dat daarover thans nog steeds zo moet worden gedacht. Echter, precies omwille van het voorgaande is een actuele belangenafweging in het licht van het privéleven van verzoekster en de bindingen die zij heeft met België noodzakelijk om tegemoet te komen aan het onderzoek dat artikel 8 van het EVRM vereist.

De Raad kan alleen maar vaststellen dat de verwerende partij op dat vlak in gebreke is gebleven, zodat verzoekster kan worden bijgetreden waar zij stelt dat de belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM niet zorgvuldig heeft plaatsgevonden in zoverre haar privéleven er niet werd bij betrokken.

2.5. Het middel is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

3. Gevolgen van de bovenstaande vernietiging voor het inreisverbod

3.1. Artikel 74/11, § 1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), luidt als volgt:

“§ 1. [...]”

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen : [...]”

Er is geen inreisverbod mogelijk zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898).

3.2. In het bestreden inreisverbod wordt dienaangaande gesteld: *“De beslissing tot verwijdering van 28.12.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.”*

3.3. Nu de beslissing tot verwijdering van 28 december 2018, die gepaard ging met het bestreden inreisverbod moet worden vernietigd kan het inreisverbod niet langer staande blijven zodat het ook moet worden vernietigd. Derhalve dient geen uitspraak meer gedaan te worden over de door de verzoekende partij aangehaalde middelen en het verweer erop ontwikkeld in de nota met opmerkingen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 28 december 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod worden vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen augustus tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS